

kan være i Veien, veed jeg ikke. Vi for vort Bedkommende henholde os til Udtalelserne i Betænkningen ved 2den Behandling. Vi have bevilget dette Beløb ifølge Loven. Derest er Ministeren forpligtet til at rette sig; kan han ikke opfylde Pligtedet for dette Beløb, har han at sige stop, indtil en ny Bevilling foreligger, og vi ere ikke med til at give en Præmie paa 17,000 Kr. til den høitærede Minister, fordi han ellers i andre Dele mener at kunne holde sig nogenlunde indenfor Loven. Thi han er ganske simpelt pligtig til at holde sig indenfor Loven og til at benytte Loven og ikke bagefter komme med en Begjæring om 17,000 Kr. I det Dilett de Herrer begynde med at give 17,000 Kr. til dette, ere de allerede inde paa Akkordbanen, paa Skaaflanen, inde paa at bevilge Overtidideller her og der igjen efter Omstændighederne. Det tror jeg er meget uheldigt. Nu siger man: Ja, det er det, vi mangle, det er fælt at have det Beton, det er smukkere at have Fliser. Ja, naar de faae en Bevilling til en Bygning, kunne de altid lave noget Ubehageligt, Noget i den endelige Plan, der er udarbejdet til Approbation og vedtaget, og som staar og griner ad Folk og falder i Dinene, og saa siger man: Se, hvor karrig Nigsdagen er, at den ikke bevilger dette, det maa den absolut gjøre; de have jo en Anvisning paa Ministerens og Fler-tallets Stilling, de kunne faae hver Skilling, der forlanges. Saa lade de en eller anden Slavanf staa, som rører Folkethingets Hjerte — det hører der ikke meget til — og saa faaer man en Til-lægsbevilling lige strax ovenpaa. Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror, at det i principiel Henseende er fuldstændig urigtigt. Vi ville derfor ikke indlade os paa den Sag, men henholde os til, at den Velvillie, Nigsdagen viste ijsor ligeoverfor dette Formaal, naturligvis jo er i høi Grad anerkjendt fra alle Sider, og kunde heller ikke være Andet, og at man ikke behøver at strø Sukker paa iaar. — Saa er der ogsaa kommet et Forslag til Kultusministeriets Budget om de ti-ovs-varige Hædersgaver til Forgjælle af Professor Serichaus Ditto paa 1,000 Kr. Jeg ser først nu dette Forslag, og jeg har ikke hørt et eneste Ord om denne Sag mellem anden og tredie Behandling i den lange Tid, Finantsudvalget har siddet fra noget af Finantsudvalgets talrige Medlemmer, fra jeg vil næsten sige alle Afstygninger af Folkethinget — jeg vil ikke sige alle, thi Gud veed, hvor mange der er her — men ialtsald fra saa stor en Del, at det kunde synes vanskeligt, at ikke Alle vilde kunne finde Repræsentanter der. For anden Behandling, da denne Sag var for, var Spørgsmaalet fremme i Udvalget om en Forhøielse til Professor Serichau med 500 Kr., og Ministeren billigede dette Forslag, og Nogle af os — ialtsald jeg — var velvillig stemt derfor, idet jeg har Meget tilovers for denne berømte og hæderlige Kunstner. Da modsatte Fler-tallet sig

imidlertid, at de 500 Kr. bleve givne, og Sagen døde hen mellem Hænderne paa Finantsudvalget, og senere har jeg ikke hørt til den, førend jeg nu ser den fremkomme ved Initiativ fra ærede Herrer med den Forskjel, at Summen er forhøiet til 1,000 Kr. De 500 Kr. kunde ikke gaa igjennem Finantsudvalget paa Grund af, at det Fler-tal, hvis Ord-sførere vare det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) og det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledreborg), modsatte sig det. Men nu er det blevet, som sagt, 1,000 Kr. uden om Finantsudvalget og uden Forhandling yderligere med Ministeren. Nu tvivler jeg ikke om, at det nok skal gaa igjennem. Derfor der havde været Tale om denne Sag i Finantsudvalget, trods de Betænkneligheder, der bleve reiste med Hensyn til disse Konti ved anden Behandling, vilde jeg, naar vi havde haft Ministerens Billigelse, ligesom forrige Gang have været med til at anbefale de samme 500 Kr. Jeg bellager, at man, naar denne Forhøielse skal gives, just da behøver at gaa denne Omvei. Det er naturligvis fuldstændig berettiget at stille Forslag paa hvilket som helst Punkt af Finantslovens Behandling; men jeg vilde have fundet det heldigere, om man da var gaaet den Vej, at Fler-tallet havde sagt: Vi tage vor Modstand mod hele denne Forhøielse tilbage, vi slutte os til Ministeren og Ober og indstille til tredie Behandling, at Alle skulle vedtage det; saa havde det været meget anerkjendende forekommer det mig ligeoverfor vedkommende Kunstner. Nu synes det mig, som om der udenfor de sædvanlige Forhandlingsformer skal hverves Tilslutning til en Sag, der burde tale for sig selv. Jeg har nu vel hørt det ærede Medlem yttre, at vedkommende Kunstner har sjenket Noget til Staten, men hvorfor kunde det saa ikke ogsaa overveies i Udvalget, sjenkes en Forhandling og en Burdering af det Moment, tages med under Forhandlingen af denne Sag, og saa derefter Forslag stilles? Jeg vilde for Kunstnerens Vedkommende hellere have set anvendt en saadan Fremgangsmaade. Jeg taler naturligvis, som om Forslaget var vedtaget, thi jeg tvivler jo ikke om, at den ærede Ord-sfører (Holstein-Ledreborg) ved Siden af den ærede Forslagsstiller (Suel) derovre nu vil anbefale de 1,000 Kr. ligesaa varmt, som han modsatte sig de 500 Kr. ved 2den Behandling. Men jeg vilde hellere have set, at man enten tog det Forslag tilbage eller lod det falde og paalagde gjen-nem Forhandlingerne eller den Stemning, her kunde være, Udvalget eller den høitærede Minister at komme med Forslag om en ved 2den Behandling foreslaet Forhøielse paa Til-lægsbevillingsloven, og saa redresserede det for det følgende Finantsaar paa samme Maade, saa at man kunde faae det ved en sælles Anerkjendelse gjen-nem den sædvanlige Forhandlingsmaade. Det er fromme Ønsker; thi jeg veed, at den Fremgangsmaade, der tidligere har været sat saa stærk Pris paa, er